

Sygn. akt IC 890/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Nesterewicz

po rozpoznaniu 9 sierpnia 2018 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. N.

przeciwko P. w W.

o zapłatę 1.754,29 zł

I. zasądza od strony pozwanej P. w W. na rzecz powoda P. N. kwotę 190,55 (sto dziewięćdziesiąt 55/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 16 maja 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. wyrokowi w pkt I co do kwoty 188,60 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 705,58 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

P. N. wniósł pozew przeciwko P. w W. o zapłatę kwoty 1754,29 zł, na którą składają się: kwota 188,60 zł, tytułem naprawienia szkody majątkowej, w związku z uszkodzeniem samochodu powoda wskutek wypadku z dnia 29.06.2016r.; kwota 18,23 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 188,60 zł od dnia 28 grudnia 2016r. do dnia 15 maja 2018r.; kwota 1547,46 zł, tytułem odsetek ustawowych od kwoty 16.009,69 zł za okres od dnia 28 grudnia 2016r. do dnia 21 marca 2018r., wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od w.w. kwot od dnia 15 maja 2018r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podał, że w dniu 29.06.2016r., należący do powoda samochód marki M. (...) nr rej. (...), został uszkodzony w wyniku wypadku drogowego, którego sprawca ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w K. (...) V. (...) w B.. Wypadek miał miejsce na terenie P.. Samochód powoda nie był wykorzystywany w celach związanych z działalnością gospodarczą. Powód nie jest zarejestrowanym płatnikiem podatku VAT. Podał, że zgłosił szkodę bezpośrednio zagranicznemu Ubezpieczycielowi, który w dniu 27 grudnia 2016r. wypłacił powodowi kwotę 70.427,36 zł, tytułem kosztów naprawy samochodu netto, odmawiając wypłaty na rzecz powoda kwoty podatku VAT, tj. 16.198,29 zł. Powód podał, że kilkakrotnie podejmował próby pozasądowego zakończenia sporu – za pośrednictwem polskiego korespondenta ds. roszczeń, jak i bezpośrednio przed Ubezpieczycielem, który konsekwentnie odmawiał wypłacenia kwoty o wartości podatku VAT. Ostatecznie powód zwrócił się do strony pozwanej o pomoc w rozwiązaniu sporu. W wyniku działań strony pozwanej, Ubezpieczyciel wypłacił powodowi w dniu 21 marca 2018r. dalszą kwotę odszkodowania w wysokości

16.009,69 zł. Kwota ta nadal nie wyczerpuje roszczeń powoda wobec Ubezpieczyciela tytułem naprawienia szkody. Powinna ona wynosić 16.198,29 zł, a nie 16.009,69 zł. W konsekwencji brakuje 188,60 zł. Powód wskazał ponadto, że Ubezpieczyciel bezpodstawnie zwlekał ponad rok z wypłatą należnego odszkodowania, a zatem powinien wypłacić powodowi odsetki ustawowe od kwoty 16.009,69 zł za okres od dnia 28 grudnia 2016r. do dnia 21 marca 2018r., które wynoszą 1547,46 zł, oraz od kwoty 188,60 zł od dnia 28 grudnia 2016r. do dnia 15 maja 2018r. (tj. do dnia wniesienia pozwu), które wynoszą 18,23 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana uznała powództwo co do kwoty 188,60 zł oraz wniosła o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie i zasądzenie kosztów procesu. W kwestii słuszności żądania w zakresie różnicy podatku od towarów i usług, stanowiącej należną powodowi kwotę 188,60 zł, a kwotą wypłaconą przez zagranicznego ubezpieczyciela, strona pozwana nie podniosła żadnych zarzutów. Dalej, pozwana zarzuciła, że wyłącznie w wyniku działań powoda, który zgłosił szkodę do zagranicznego Ubezpieczyciela, doszło do przewlekłego prowadzenia postępowania likwidacyjnego. Dlatego, zdaniem pozwanej, obciążanie jej odsetkami i kosztami procesu, sprzeczne byłoby z poczuciem sprawiedliwości i zasadami współżycia społecznego. Podniosła, że niezwłocznie po dowiedzeniu się o zaniżonej wypłacie odszkodowania (dopiero w 2018r. pozyskała wiadomość o szkodzie), podjęła działania, celem sanowania zaistniałej omyłki, zmierzające do wypłaty świadczenia w należnej wysokości.

Sąd ustalił:

Pismem z dnia 19 lutego 2018r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 16.198,29 zł, tytułem nieuiszczonej przez słowackiego ubezpieczyciela kwoty podatku od towarów i usług od wypłaconego dotychczas odszkodowania.

W dniu 21.03.2018r. K. (...) V. (...) w B. wypłaciła na rzecz powoda kwotę 16.009,69 zł.

Dowód:

wezwanie do zapłaty (k-25-27);

potwierdzenie przelewu (k-28).

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 123 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. z dnia 9 lutego 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 473) Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczeniowych i zaspokajaniu roszczeń. Sytuacja tego rodzaju miała miejsce w niniejszej sprawie i ustalenie w tym zakresie nie było przez pozwanego kwestionowane. Legitymacja bierna pozwanego P. wynika z art. 19 ust. 3 w zw. z art. 123 pkt 1 i 2 powołanej wyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Poszkodowany może ponadto dochodzić roszczeń bezpośrednio od P. w przypadkach, o których mowa w art. 123 (ust. 3).

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani na podstawie przepisów prawa cywilnego do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie mienia. Z mocy art. 36. ust. 1 wymienionej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego. Zatem odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę powstałą w związku z ruchem mechanicznego środka komunikacji uzależniona jest od tego czy sprawca zdarzenia ponosi odpowiedzialność na podstawie przepisów

prawa cywilnego. Zgodnie z art. 435 § 1 KC w związku z art. 436 KC, samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził wypłaty odszkodowania bezpośrednio od zagranicznego zakładu ubezpieczeń. Jak ustalono, dopiero pismem z dnia 19 lutego 2018r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 16.198,29 zł, tytułem nieuiszczonej przez słowackiego ubezpieczyciela kwoty podatku od towarów i usług od wypłaconego dotychczas odszkodowania. Skutkiem tego, w dniu 21 marca 2018r. K. (...) V. (...) w B. wypłaciła na rzecz powoda kwotę 16.009,69 zł. Bezsparnie, kwota ta nie stanowiła całej należności z tego tytułu, wobec czego zasądzono na rzecz powoda brakującą kwotę 188,60 zł (uznaną przez pozwanego), z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 marca 2018r. do dnia wniesienia pozwu, tj. 15 maja 2018r., skapitalizowanymi do kwoty 1,95 zł, oraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po wniesieniu pozwu (art. 481§1 i 2 kc, art. 482§1 kc).

Jak wyżej wskazano, strona pozwana została zawiadomiona o szkodzie wraz z wezwaniem do zapłaty dopiero w piśmie z dnia 19.02.2018r. Powód nie przedstawił dowodu doręczenia tego pisma, jednakże należało przyjąć – wobec niekwestionowania faktu otrzymania przez pozwaną wezwania do zapłaty – że doręczenie tego pisma nastąpiło najpóźniej w dniu wypłaty przez zagranicznego ubezpieczyciela kwoty 16.009,69 zł, tj. w dniu 21.03.2018r. Trudno uznać, aby przed tą datą pozwany (...) popadł w opóźnienie, skutkujące ustaleniem odsetek ustawowych od daty wskazanej w pozwie.

Zgodnie z przyjętą w prawie cywilnym zasadą, dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin spełnienia świadczenia wyznacza przede wszystkim treść lub właściwość zobowiązania. Jeżeli nie można go oznaczyć według żadnego z wymienionych kryteriów, zobowiązanie ma charakter bezterminowy, a o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. W myśl z art. 455 KC, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, zaś odsetki należą się od dnia następnego po dniu, w którym działający z należytą starannością dłużnik powinien świadczenie to spełnić.

Zobowiązanie, wynikające z deliktu, ma charakter bezterminowy i obowiązek dłużnika, w zakresie zapłaty, aktualizuje się z chwilą wezwania go do powyższego, co nastąpiło najpóźniej jak wyżej wskazano w dacie 21.03.2018r. Nie można wszak przyjąć, że zgłoszenie szkody do zagranicznego ubezpieczyciela sprawcy wypadku odniosło skutek także wobec pozwanego. Ten ostatni nie mógł bowiem spełnić należycie świadczenia przed dniem 21 marca 2018r., wobec braku wykazania wcześniejszego zgłoszenia mu szkody i wezwania do zapłaty.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 333§1 pkt 2 kpc, orzeczono, jak w pkt I – III wyroku.

Orzeczenie w pkt IV oparto na przepisie art. 100 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc. Sąd dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, przyjmując, że powód wygrał go w 11%. W skład kosztów procesu, poniesionych przez powoda wchodzi: opłata sądowa od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego adwokatem w stawce minimalnej, uzależnionej od wartości przedmiotu sporu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (88 zł + 900 zł + 17 zł). W skład kosztów poniesionych przez pozwanego wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego adwokatem w stawce minimalnej, uzależnionej od wartości przedmiotu sporu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (900 zł + 17 zł). Łącznie koszty procesu wyniosły w sprawie 1922 zł, z czego pozwany, zgodnie z wynikiem procesu, powinien je ponieść w 11%, tj. w kwocie 211,42 zł. Skoro poniósł je w wysokości wyższej, zasądzono na jego rzecz różnicę (917 zł – 211,42 zł = 705,58 zł).